

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ὕπὸ γυναικῶν κατὰ τὰ τελευταῖα τριακόσια ἔτη. Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης εἰκονίζεται ὁ οἰκιακὸς καὶ ὑπαίθριος βίος τῶν γυναικῶν.

Ἐτέρα γυναικεῖα ἐκθεαὶς ἤνοιξεν ἐν Λονδίῳ νεωτερισμῶν τῶν κυριῶν, εἰς ἣν θὰ μετέσχωσι Γάλλοι, Ἀστριακοὶ καὶ Γερμανοὶ ἐκθέται. Ἡ ἐκθεσις θὰ ἔχῃ καὶ τὴν πρωτοτυπίαν ὅτι διακόσαιο νεάνιδες θὰ παρελαύνουν καθ' ὁρίσμενας ὥρας μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν θεατῶν, φέρονσαι νεωτεριστικὰς ἐνδυμασίας, θὰ δοθῇ δὲ καὶ χορευτικὴ ἐσπερίς καθ' ἣν αἱ εἰρημέναι δεσποινίδες θὰ χορεύσωσιν φέρονσαι τὰς βαρυτιμωτέρας ἀμφιέσεις τοῦ χοροῦ τῶν μεγαλειτέρων ἐκθετῶν. Εἶτα θὰ ἐπακολουθήσουν ἑορταὶ θεατρικαί, ἱπποδρομιῶν, ἀγῶνες αὐτοκινήτων, ἵνα ἐπιδειχθῶσι αἱ καταλληλότεραι δι' ἁθλήσιν ἀμφιέσεις.

★

Ὁ κ. Νιρβάνας νέον ἔγραψε δράμα, τὴν «Πενταγλώτισσαν». Ὁ συγγραφεὺς ἐνεπνεύσθη τὸ ἔργον ἐκ τοῦ γνησίου δημοτικοῦ ἔξαματος «Στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀργυρά» κ.λ.π. ἄλλ' ἀφίσταται τῶν λεπτομερειῶν. Ἡ ἐποχὴ καὶ ὁ τόπος εἶνε ἀπροσδιόριστα.

★

Εἰς τὸ Β. θέατρον ἀνεβιβάθη ὁ «Πτωχοπρόδρομος», ἔμμετρος δραματικὴ κωμωδία τοῦ κ. Πολέμη, ἀναγομένη εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν. Ὁ ποιητὴς παρουσιάζει νέον Πτωχοπρόδρομον, εὐφῶ καὶ λεπτόν, ἀνόμιον πρὸς τὸν κοινῶς παραδεδεγμένον αὐλοκόλακα καὶ κοιλιδούλον Πτωχοπρόδρομον.

★

Τὴν 13 Μαρτίου ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας ὁ Μουνέ-Σουλῶ, ὁ ἑνδοξος τραγῳδὸς τῆς «Γαλλικῆς κωμωδίας». Θὰ δώσῃ 5 παραστάσεις, ἐν αἷς καὶ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον ἐν τῷ Σταδίῳ.

★

Διὰ τὴν πρότομὴν τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ πεσόντος καπετὰν Φούφα, οἱ ἐν Σικάγῳ Ἕλληνες ἀπέστειλαν 650. δολλάρια.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Καὶ ἐφέτος ἡ «Ἀθηναϊκὴ μανδολινάτα» ἔδωκε μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἑτησίαν συναυλίαν τῆς ἐν τῷ Β. θεάτρῳ. Οἱ πολυπληθεῖς θεαταί, προεξαρχούσης τῆς Β. οἰκογενείας, ἤκουσαν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὴν ὀρχήστραν, ἥτις ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λάβδα, διηρμήνευσεν μετὰ λεπτότητος τὸ ἄσμα τοῦ Σολεῖ, ἓνα Νορβηγικὸν χορὸν τοῦ Grieg καὶ ἓνα τετράχορον θαυμάσιον τοῦ Zücher. Τῆς συναυλίας μετέσχον αἱ κ.κ. Μομφερράτου καὶ Φωκά, ἥτις ἔψαλλε μὲ πολλὴν τέχνην τὸ Grand air τῶν Οὐγενότων, ἐθελξεν δὲ ἡ ἐμφάνισις δύο μικρῶν δεσποινίδων τῆς Μαρίας Βαλσαμάκη, ἥτις ἀπήγγειλε γαλλιστὶ ᾠδὴν πρὸς τὴν παρισταμένην Πριγκίπισσαν Μαρίαν καὶ τῆς Ἀθηνᾶς Ζίφου, ἥτις ἐπὶ τετραχόδου ἐτέλεσε τὴν «Havannaïse» τοῦ Sarasate.

Μία ἑλλειψὶς παρετήρηθη ἐν τούτοις, ἥτις μετὰ δυσφορίας ἐσολοιάσθη. Εἰς τὸ πρόγραμμα τίποτε δὲν ἀνεγράφετο Ἑλληνικόν. Καὶ ὅμως καὶ ἡ Μανδολινάτα ἄλλοτε ἔπαιξε σύνθεσιν ἐμπνευσθεῖσαν ἐκ δημοτικοῦ ἔξαματος καὶ ἡ κ. Φωκά τραγοῦσε ὡραιότατα Ἑλλ. ἄσματα καὶ ἡ δ. Βαλσαμάκη δὲν θὰ ἔχανε ἀπὸ τὴν πρώτον τέχνην τῆς ἀν' ἀπήγγελλε καὶ κατὰ Ἑλληνικόν.

ΜΑΡΙΑ Α. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Τὸ Ὁδεῖον Λόττνερ ἐν συνεσῇ μετὰ τοῦ «Παρασσοῦ» ἤρξατο ἐβδομαδιαίων συναυλιῶν ἐπὶ εἰσόδῳ μιᾶς μόνον δραχμῆς.

★

Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Ἀθηνῶν ἐξετελέσθησαν οἱ ἑνδεκα χοροὶ τοῦ Βετόβεν οἵτινες ἐτγᾶτως ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἐξεδύθησαν καὶ οἵτινες εἰς πλείστα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης εἶνε ἀκόμη ἀγνωστοί.

ΑΘΗΝΑ ΖΙΦΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ γηραιότερος, ἀλλὰ καὶ μετριοφρονέστερος, ὁ ἀρχαιοπρεπὴς τὰ ἥθη καὶ τὴν μορφήν, ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Δημήτριος Φίλιος ἀπέθανε τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐν Ἀθῆναις. Ἐφορος διωρίσθη τῷ 1883, ἔκτοτε δὲ διεκρίθη διὰ τὴν φιλοπορίαν καὶ διὰ τὴν σοβαρὰν ἀρχαιολογικὴν του ἐργασίαν. Ἐξετέλεσε ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Λακωνίαν, τὴν Ἀττικὴν καὶ ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπὶ δεκκεῖαν εἰς Ἑλευσίνα, περὶ ἧς περισπούδαστον ἐξέδωκεν ἔργον. Ἀπὸ διετίας διετέλει ἔφορος τοῦ μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ εἰς τὴν «Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα» συνεργασία του διακρίνεται διὰ τὴν εὐσυνείδητον μελέτην.

Ὁ Φίλιος κατήγετο ἐξ Ἡπείρου, ἀπὸ 35 δ' ἐτῶν ἤρξατο δημοσιεύων πραγματείας, ἀναφερομένας εἰς τὴν ἐπιγραφικὴν ἰδίως καὶ εἰς ἔργα τέχνης. Ἀπέθανεν ἐδωμικοντούτης, κατόπιν βραχυαίτης ἀσθενείας.

★

Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι τὸ Μητροπολιτικὸν Καλλιτεχνικὸν Μουσεῖον τῆς Ν. Ὑόρκης ἐπλουτίσθη δι' 127 νέων ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, τὰ ὅποια μόλις πρὸ ἑβδομάδος παρέλήφθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ μουσείου. Μεταξὺ αὐτῶν σπουδαιότερα θεωροῦνται ἑπτὰ μαρμαρίνα καὶ 27 χάλκινα ἀντικείμενα καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ κύπελλα ἀνήκοντα εἰς τὴν κλασικὴν περίοδον τῆς τέχνης, τὴν ἁμέσως προηγήθεισαν τοῦ Παρθενῶνος μέχρι τῆς καλλιτέρας ἐποχῆς τῆς τέχνης τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει θαυμάσιον μαρμαρίνον ἀνάγλυφον «Νεανίου Ἰππέως», τὸ ὁποῖον ὁ διευθυντὴς τοῦ Μουσείου θεωρεῖ ὡς πολῦτιμον ἀπόκρημα τῶν θησαυρῶν τοῦ κλασικοῦ τμήματος. Τὸ καλλιτέχνημα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνήκει εἰς τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Ὁ ἵππευς παρίσταται ἡνιοχῶν τὸν κέλῃτά του ἔτοιμον νὰ σταματήσῃ. Ὁ νεανίας εἶνε ἐντελῶς γυμνός, πλην βραχείας γλαυδὸς ἐρριμένης ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐπίσης σπουδαῖον εἶνε καὶ μέρος γυναικείου ἀγάλματος φυσικοῦ μεγέθους τοῦ θου αἰῶνος. Ἐκ τῶν χαλκίνων πολῦτιμον ὡσαύτως ἀπόκρημα θεωρεῖται Ἑλλήν δισκολόος περιόδου προγενεστέρας τῆς τοῦ Φειδίου. Πῶς ὅμως καὶ πόθεν ἀπεκτήθησαν τὰ καλλιτεχνήματα ταῦτα δὲν μᾶς πληροφοροῦν αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες.

★

Ἡ κόμισσα Λουίζα Ριανκούρ ἀγοράσασα τὴν σπουδαιότεραν συλλογὴν τῶν Βυζαντινῶν νομισμάτων, ἣν κατεῖχεν ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος τῆς Ρωσσίας ἐν Ἀνατολῇ Τρογιάνσκη, ἐδωρήσατο ταύτην εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Νομισματικὸν Μουσεῖον. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ ἀντιπροσωπεύονται ὅλαι αἱ εἰκόνες τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κων(πόλεως καὶ τῶν βυσσιλέων τῆς Νικαίας, Θεσσαλονίκης καὶ Τραπεζοῦντος. Οὕτω διακρίνονται αἱ εἰκόνες τῶν Κωνσταντίνου Α' τοῦ Μεγάλου, Κωνσταντίνου Β', Ἰουλιανοῦ Β' τοῦ ἀποστάτου, Ἑλένης, Ἰουδιανοῦ, Οὐάλη, Θεοδοσίου Α' τοῦ Μεγάλου, Ἀρκαδίου, Θεοδοσίου Β' τοῦ νεωτέρου, Μαρκιανοῦ, Λέοντος Α', Ζήνωνος, Βασιλίσκου, Βασιλίσκου καὶ Μάρκου, Ἀναστασίου Α', Ἰουστίνου Α', Ἰουστινιανοῦ καὶ Ἀθαλαρίχου, Ἰουστίνου Β', Τιβερίου Β', Μαυρικίου, Φωκά καὶ Λεοντίας, Ἡρακλείου Α', Ἡρακλείου Α' μετὰ τῶν υἱῶν Ἡρακλείου Κωνσταντίνου, Ἡρακλεωνῶ, Κωνσταντίνου Β' καὶ Κωνσταντίνου Β' τοῦ πωγωνάτου, Ἡρακλείου καὶ Τιβερίου, Ἰουστινιανῶ Β' τοῦ ῥινόμητος, Ἰουστινιανῶ Β' καὶ Τιβερίου Δ', Τιβερίου Ε' τοῦ

Ἀψιμάρου, Φιλιππικοῦ Βυρδάνη, Λέοντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου, Κωνσταντίνου Ε' τοῦ Κοπρωνύμου καὶ Λέοντος Δ' τοῦ Χατζάρου, Κωνσταντίνου ΣΤ', Εὐρήνης τῆς Ἀθηναίας, Νικηφόρου Α' τοῦ Λογοθέτου καὶ Σταυρακίου κλπ. κλπ.

Θυμασίας τέχνης εἶνε κυρίως χρυσοῦν νόμισμα, ἐφ' οὗ ἀναπαρίσταται ἡ Παναγία στέφουσα τὸν Νικηφόρον Φωκᾶν. Ἐτερον σπανιώτατον τῆς Πουλχερίας, τῆς Σόλιδος, τῶν Σελλουκιδῶν, φέροντα τὸν Χριστὸν μετ' Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς. Ἡ συλλογὴ περιέχει ἐν ὅλῳ 192 χρυσοῦ νομίσματα, 74 ἀργυρὰ καὶ 264 χαλκὰ. Τὰ 4/5 τῶν νομισμάτων τούτων δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἄλλως τε πλουσιωτάτην σειρὰ τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Μουσείου.

★

Εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἀρχ. σχολὴν ὠμίλησεν ὁ κ. Σπ. Λάμπρος γερμανιστὴ περὶ τῶν προσωπογραφιῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ Η' πατρὸς τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου.

Ἡ ἀτεχνία τῶν Βυζαντινῶν νομισμάτων δὲν ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμεν μεγάλα πράγματα περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων. Ἀλλ' εἰς τὰ χειρόγραφα καὶ ἄλλα κοσμήματα ἐξ ἐλεφαντοστοῦ, θυρώματα, τοιχογραφίας κτλ. ἔτι δὲ καὶ μετὰλλια ἔχομεν περισσότεραν πίστιν περὶ τῶν φυσιογνωμιῶν.

Τὸ εὐτύχημα διὰ τὴν εἰκόνα Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου εἶνε ὅτι οὗτος μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὑποκύπτων εἰς τὴν τότε Παντοκρατορίαν τοῦ Πάπα καὶ θυσιάζων τὴν ἐθνικὴν του φιλαυτίαν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ καταρρέοντος κράτους. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐξωγραφήθη ὑπὸ μεγάλων τότε ζωγράφων, ἐγένετο δὲ καὶ ἀναμνηστικὸν μετὰλλιον ὑπὸ τοῦ Πιζάνου μετ' Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἄριστα ἀποδίδεται ὁ ταξειδεύων βασιλεὺς μετὰ τὸν περιεργὸν καὶ πρωτοφανῆ ὄζυν του πῖλον. Ἀλλ' ἔτι μεγαλοπρεπέστερον ἐξωγραφήθη ὑπὸ τοῦ Μπενότσο Γκοτζίοι εἰς τεραστίαν τοιχογραφίαν τῆς ἐκκλησίας Κωζήμου Μεδετσι· παρίσταται ἐφιππος ἐν λαμπρᾷ στολῇ μετὰ τῶν σωματοφυλάκων φορῶν στέμματα κεκοσμημένον διὰ πτερῶν. Ἡ ὥραία αὕτη τοιχογραφία ἐγείρουσα βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὸν Ἕλληνα ἰδίως ἐπισκέπτῃν τῆς Φλωρεντίας, δὲν ἔμεινε δυστυχῶς ἀλώβητος, διότι ἐκ διορθώσεων τῆς ἐκκλησίας ἔπαθε κατὰ πολὺ, ὡς καὶ ἐκ συμπληρώσεων μεταγενεστέρων τεχνιτῶν.

Ἐτόνισε εἴτα ὁ κ. Λάμπρος τὴν ἐθνικὴν σημασίαν τῆς συναγωγῆς εἰς Σῶμα ὄλων τῶν προσωπογραφιῶν τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο ἀπαιτεῖ δαπάνην 100,000 δραχμῶν.

Μετὰ τὸν κ. Λάμπρον ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς κ. Γ. Κάρω, ἀπέδειξεν ὅτι οἱ γιγάντιοι βολωτοὶ τάφοι τοῦ Ἀτρείως καὶ Μινύου ἐν Μυκῶναις καὶ Ὀρχομενῶ εἶνε ἀριστουργήματα τέχνης καὶ μηχανικῆς, κατεσκευάσθησαν δὲ ὑπὸ Κρητῶν ἀρχιτεκτόνων.

Ἀπέδειξεν ἐπίσης ὅτι ἀρχὴν οἱ τάφοι οὗτοι ἔχουσι τὰς παμπάλαιας καλύβας ἐκ χόρτων, ὁποίας καὶ σήμερον οἱ ποιμένες ἐν Ἑλλάδι, ἰδίως ἐν Θεσσαλίᾳ κατασκευάζουσι προσωρινῆς χρήσεως.

Ὁμοίως ἐν Κρήτῃ ἐκ τοιούτων καλυβῶν ἐκ χόρτων προήλθον οἱ λίθινοι θόλοι ὡς κατοικίαι καὶ κατόπιν ὡς μεγαλοπρεπεῖς τάφοι.

★

Ἡ Φιλοσοφικὴ σχολὴ προέβη εἰς προκήρυξιν διαγωνισμοῦ πρὸς πληρώσιν τριῶν κενῶν θέσεων ἐπιμελητῶν τῶν ἀρχαιοτήτων Ὀλυμπίας, Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας.

★

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Μονακό, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ ἵνα κάμῃ ἐν Ρώμῃ

διάλεξιν περί εικόνογραφίας, ἡπειλήθη ἀπὸ τὸν Πάπαν δειλὴν διακοποῦν αἱ πρὸς αὐτὸν σχέσεις τοῦ Βυτικανοῦ.

★

Εἰς τὰς ἐν Ρώμῃ γενομένας ἐργασίας πρὸς θεμελίωσιν τοῦ νέου βουλευτηρίου εἰς τὸ Μοντεσιτόριον, ἀνευρέθησαν ἀρχαῖαι ρωμαϊκαὶ στοαὶ καὶ ἔχνη τοῦ τάφου τῶν Ἀντωνίνων.

★

Ἡ ἀνασκαφὴ τῆς τεθαμμένης πόλεως τῆς Ἡρακλείας ἄρχεται ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως.

Οὕτως ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Καϊμπριτζ Waldstein πρότασις ὅπως αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπιβλέπωνται ὑπὸ διεθνoῦς ἐπιτροπῆς, ἀπορρίπτεται.

Οἱ καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ οἵτινες θέλουσιν ἀποκαλυφθῆναι ἐν Ἡρακλείᾳ προσδοκᾶται ὅτι θέλουσιν ἀποδειχθῆναι πολὺ πλουσιώτεροι τῶν ἤδη ἀνακαλυφθέντων ἐν Πομπηΐᾳ ἔνθα ἀνεκαλύφθησαν Ρωμαϊκαὶ οἰκίαι, αἵτινες περιείχον χειρόγραφα καὶ ἀποσπάσματα Ρωμαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ τοιχογραφίας, καὶ ἄλλα περίεργα λείψανα τοῦ πρὸ 1800 ἐτῶν ἀνθρωπίνου βίου.

★

Ἡ Ἀγγλικὴ ἀρχαιολογικὴ σχολὴ θέλει ἐνεργῆσαι τὸν Μάρτιον ἀνασκαφὰς εἰς τὰ Ζελέρια παρὰ τὸν Ἀλμυρὸν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς.

★

Ἐκ γενομένης ἐπισκέψεως εἰς τὸν Ὀρχομενὸν ἀρχαιολόγων ἐκρίθη ὅτι εἶνε δυνατὴ ἡ ἀποκατάστασις τοῦ θαλάμου τοῦ θησαυροῦ τῶν Μινυῶν. Ὁ κ. Δαίρπφελδ ἐν μονογραφίᾳ, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε πρότινος, ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τεμάχιον λείπει ἐκ τῆς στέγης· διότι πλὴν τῶν κατακειμένων ἐπὶ τόπου, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τεμάχια εὐρισκόμενα νῦν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Χαίρωνείας. Αἱ γενομένηαι μελέται ἀνεκοινώθησαν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν, ἥτις ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν σκοπεῖ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς στέγης εἰς τὴν ἀρχαίαν θέσιν αὐτῆς. Αἱ δαπάναι ὑπελογίσθησαν εἰς 40.000 δραχμῶν.

★

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25τίας ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς ἡ Ἀμερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν παρέβηκεν γεῦμα, κατὰ τὸ ὅποιον θερμόταται ἐλέχθησαν προτάσεις. Ὁ κ. Δαίρπφελδ ἐξήρε τὰς ἀνασκαφὰς τῆς σχολῆς ὧν σπουδαιότεραι ἡ ἐν Ἡραίῳ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἰδίᾳ ἡ ἐν Κορινθίᾳ, ἥτις θεωρεῖται μία τῶν μεγίστων ἐν Ἑλλάδι, ἐφάμιλλος τῶν Δελφῶν, τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῆς Δήλου.

★

Ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς, ἀρχ. σχολῆς ὁ κ. Wace ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὰς διενεργηθείσας ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Droor ἀνασκαφὰς ἐν θέσει Θεοτόκου τῆς Θεσσαλίας, ἔνθα ἀνεκαλύφθησαν λείψανα μεγάλης χριστιανικῆς βασιλικῆς, μετὰ ψηφιδωτοῦ ναοῦ ἀνήκοντα εἰς τὸν Ε' ἢ ΣΤ' αἰῶνα. Ἐπίσης ὠμίλησαν ὁ κ. Woodward περὶ σπουδαιότητος ἐπιγραφῆς τοῦ Δαμῶννος, εὐρεθείσης κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς ἀκροπόλεως ἀνασκαφῇ τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε ἡ σπουδαιότητι τῶν ἀρχαϊκῶν Λακωνικῶν ἐπιγραφῶν.

★

Ὁ γνωστὸς Αἰγυπτιολόγος Ναβίγ ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ περίφημος Ραμσῆ ὁ Β' ὁ ἀληθὴς τῆς Αἰγύπτου μέγας Ἀλέξανδρος, δὲν ὑπῆρξεν ἡ εἰς ἀπατεῶν.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἀνδρυσὶς τοῦ μεγάλου ναοῦ, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα Ραμσεῖν μετὰ τοῦ περιφήμου τῶν

εἰκοσι μέτρων ἀγάλματος, ἀνεφέρετο ὡς ἔργον τοῦ Ραμσῆ. Ὁ καθηγητὴς Ναβίγ διατείνεται ὅτι τὸ Ραμσεῖν ἀνιδρύθη χίλια περίπου ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ραμσῆ. Πῶς ἐξηγοῦνται λοιπὸν αἱ ἐπιγραφαὶ ἐκεῖναι, αἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, ἀναφέρουσαι τὸ ὄνομα τοῦ Ραμσῆ; Ἀπλούστατον. Ὁ τολμηρὸς μονάρχης ἀπέσβεσε τὰς ὑπαρχούσας ἐπιγραφὰς καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐχάραξεν ἰδίας ὅπως ἀπολαύσῃ τὴν μετὰ θάνατον δόξαν τῆς ὑστεροφημίας.

★

Ἐν τῇ Γερμανικῇ ἀρχ. σχολῇ ὠμίλησαν οἱ κ.κ. Φρίλάνδερ καὶ Δαίρπφελδ περὶ τῶν ἐν Λευκαδί— Ἰθάκῃ ἀνασκαφῶν.

Ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ σχολῇ ὠμίλησεν ὁ κ. Χίλλ περὶ τῶν κατὰ τὸ 1907 ἀνασκαφῶν τῆς Κορίνθου καὶ ὁ κ. Κάστεϋ περὶ τῆς μετώπης τοῦ Ἐρεχθείου.

★

Αἱ ἐργασίαι τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ ναοῦ τοῦ Δαφνίου ἐπερατώθησαν. Ὁ ἐτοιμόρροπος Ν. τοῖχος τοῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τόσα ἔως τώρα ἔτη, ἐπροκάλει ἀνησυχίας καὶ γνώμας διαφόρους, ἐστερεώθη ἀσφαλίστατα διὰ σιδηρῶν ὀρθοστατῶν, οἱ ὁποῖοι συνεσφίχθησαν με συνδέσμους σιδηροῦς πρὸς τὰ ἀκλόνητα βάρη τοῦ τρούλλου.

★

Ὁ διευθύνων τὰς ἐργασίας τῆς ὑποστηρίξεως καὶ συντηρήσεως τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων κ. Ἀδ. Ἀδαμαντίου, μετέβη εἰς Πάρον καὶ Σίκινον.

Καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας νήσους ὑπάρχουσιν ἄξια μεγάλου ἐνδιαφέροντος βυζαντινὰ μνημεῖα. Εἰς τὴν Πάρον ἐν τῷ παλαιότατῳ ναῷ τῆς Ἑκατονταπυλίας νῆς σώζεται θαυμάσιον κιβώριον τῆς Ἀγίας Τραπέζης. Τὸ κιβώριον τοῦτο ἐκ μνημείου ἐξεργασμένον κινδυνεύει νὰ πέσῃ ἕνεκα καθιζήσεως τοῦ ἐδάφους ἔχει κλίνει ἐπικινδύνως. Ὁ κ. Ἀδαμαντίου, θὰ υποβάλῃ ἔκθεσιν περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ διασωθῇ χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν παραμικρὸν κίνδυνον ἀλλοιώσεως τῆς ἀρχαϊκῆς μορφῆς.

Εἰς Σίκινον διασώζεται τὸ μάλιστα ἐνδιαφέρον μνημεῖον. Παλαιὸς δωρικὸς ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἔχει μεταβληθῇ εἰς βυζαντινὴν ἐκκλησίαν. Ὁ ναὸς ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως.

★

Νέα εὐρήματα ἔφερον αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Καλλιθέας. Εὐρέθησαν ἐντὸς τάφου τρεῖς πλάκες ἐκ μαρμάρου ἐνεπίγραφοι. Ἡ πρώτη πλάξ φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

ΕΥΞΕΝΟ ΕΙΜΗ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ Ἐτέρα : Καυινάτου Ἡρακλεώτου θυγάτηρ, καὶ ἡ τελευταία ἡ ὀρίζουσα τὸ ὄριον τοῦ Νεκροταφείου Ὁροῦ μνήματος... Τριάνκοντα παράδουσι εἰκοσι πέντε.

Ἐπάρχει ἐλπίς σὺν τῷ χρόνῳ αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἐκτελούμεναι δαπάναις ἰδιωτῶν, νὰ ἀποδώσωσι καὶ ἕτερα εὐρήματα ἄξιας.

★

Ἐκ Λονδίνου πρὸς τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας ἀγγέλλεται ὅτι τὰ ἐν τῷ ἐκεῖ μουσεῖῳ φυλαττόμενα ἀνάγλυφα, τὰ ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑλγίνου ἐκ τῆς μετώπης τοῦ Παρθενῶνος, ἤρχισαν ν' ἀποτριβῶνται καὶ ν' ἀποσυντίθενται ἐκ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τοῦ ἀναδιδόμενου ἐκ τῶν θερμαστῶν τῆς αἰθούσης. Ὁ ἀληθὴς μέτρα πρὸς διάσωσιν τῶν κειμηλίων τούτων τῆς ἐλληνικῆς τέχνης.

★

Παρὰ τὸ Παρθένιον τῆς Ἀρκαδίας ἀνευρέθη κεφαλὴ γυναικὸς καὶ ἄγαλμα μικρὸν ἀκέφαλον. Παριστᾷ μικρὸν παιδίον πιθανῶς τὸν Τηλέφον, ὁκλαδὸν καθήμενον καὶ θηλάζοντα.